HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a treia)

16 mai 2011 *

În cauza T-145/08,

Atlas Transport GmbH, cu sediul în Düsseldorf (Germania), reprezentată de U. Hildebrandt, K. Schmidt-Hern și B. Weichhaus, avocați,

reclamantă,

împotriva

Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), reprezentat de domnul G. Schneider, în calitate de agent,

pârât,

cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a OAPI, intervenientă în fața Tribunalului, fiind

* Limba de procedură: germana.

Atlas Air Inc., cu sediul în Wilmington, Delaware (Statele Unite), reprezentată inițial de R. Dissmann și, ulterior, de R. Dissmann și J. Guhn, avocați,

având ca obiect o acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei întâi de recurs a OAPI din 24 ianuarie 2008 (cauza R 1023/2007-1), privind o procedură de declarare a nulității între Atlas Air Inc. și Atlas Transport GmbH,

TRIBUNALUL (Camera a treia),

compus din domnul J. Azizi (raportor) președinte, doamna E. Cremona și domnul S. Frimodt Nielsen, judecători,

grefier: doamna C. Heeren, administrator,

având în vedere cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 17 aprilie 2008,

având în vedere memoriul în răspuns depus la grefa Tribunalului la 29 august 2008,

în urma ședinței din 19 octombrie 2010,

pronunță prezenta

Hotărâre

Cadrul juridic

1 Articolul 59 din Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146) [devenit articolul 60 din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (JO L 78, p. 1)] prevede:

„Calea de atac trebuie formulată în scris și depusă la Oficiu în termen de două luni de la data notificării hotărârii. Calea de atac se consideră ca fiind înaintată numai după achitarea taxei pentru calea de atac. În termen de patru luni de la data notificării hotărârii trebuie depus, în scris, un memoriu în care să se expună motivele de atac."

2 Articolul 61 din Regulamentul nr. 40/94 (devenit articolul 63 din Regulamentul nr. 207/2009) prevede:

„(1) În cazul în care calea de atac este admisibilă, camera de recurs cercetează dacă se poate pronunța asupra acesteia.

(2) În cursul examinării căii de atac, camera de recurs invită părțile, ori de câte ori este necesar, să-și prezinte, în termenul alocat, observațiile referitoare la notificările pe care aceasta le-a adresat sau la comunicările prezentate de celelalte părți."

3 Norma 20 alineatul (7) litera (c) din Regulamentul (CE) nr. 2868/95 al Comisiei din 13 decembrie 1995 de punere în aplicare a Regulamentului nr. 40/94 (JO 1995, L 303, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 189) prevede:

„Oficiul poate suspenda procedurile de opoziție: […] cazul în care o suspendare este adecvată în condițiile date."

4 Norma 48 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2868/95, intitulată „Conținutul cererii de introducere a căii de atac", prevede:

„Cererea de introducere a căii de atac trebuie să cuprindă următoarele informații: […]

(c) o declarație care să indice hotărârea atacată și să precizeze în ce măsură respectiva hotărâre trebuie modificată sau anulată."

5 Norma 49 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2868/95 prevede:

„În cazul în care calea de atac nu îndeplinește nici condițiile prevăzute la articolele 57, 58 și 59 din regulament, nici pe cele enunțate la alineatul (1) litera (c) și alineatul (2) din norma 48, camera de recurs o respinge ca fiind inadmisibilă […]"

Istoricul cauzei

6 La 5 ianuarie 2006, reclamanta, Atlas Transport GmbH, a obținut înregistrarea mărcii comunitare verbale ATLAS în special pentru servicii de transport din clasa 39 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor, din 15 iunie 1957, cu revizuirile și cu modificările ulterioare.

7 La 21 iulie 2006, intervenienta, Atlas Air Inc., a formulat o cerere de declarare a nulității mărcii reclamantei (denumită în continuare „cererea de declarare a nulității din 21 iulie 2006"). Această cerere se întemeia, pe de o parte, pe un conflict, în aplicarea articolului 52 alineatul (1) litera (c) și a articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 [devenite articolul 53 alineatul (1) litera (c) și articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 207/2009] coroborate cu anumite dispoziții naționale, cu denumirile comerciale ATLAS AIR și ATLAS AIR Inc. utilizate în Benelux, în Germania, în Regatul Unit și în alte țări europene pentru servicii de transport aerian de mărfuri și, pe de altă parte, pe existența unui risc de confuzie de natura celui prevăzut la articolul 52 alineatul (1) litera (a) și la articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 [devenite articolul 53 alineatul (1) litera (a) și articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009] cu marca sa Benelux figurativă nr. 555 184 înregistrată la 19 aprilie 1994 pentru „servicii de transport aerian și de transport aerian de mărfuri" din clasa 39 în sensul Aranjamentului de la Nisa, reprodusă mai jos:

8 La 13 decembrie 2005, intervenienta formulase deja o cerere de declarare a nulității împotriva mărcii comunitare ATLAS TRANSPORT, înregistrată cu numărul 545 681 (denumită în continuare „cererea de declarare a nulității din 13 decembrie 2005”).

9 La 28 august 2006, divizia de anulare a respins cererea de conexare a celor două cauze referitoare cererile de declarare a nulității din 13 decembrie 2005 și din 21 iulie 2006.

10 La 26 iunie 2007, divizia de anulare a admis cererea de declarare a nulității din 21 iulie 2006, având în vedere că exista un risc de confuzie în aplicarea articolului 52 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 40/94 coroborat cu articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 cu marca Benelux anterioară (denumită în continuare „decizia în litigiu”). În consecință, divizia de anulare a considerat inutilă examinarea denumirilor comerciale anterioare.

11 La 29 iunie 2007, reclamanta a formulat o cale de atac la camera de recurs împotriva deciziei în litigiu, rezervându-și dreptul de a transmite ulterior memoriul în care să expună motivele de atac.

12 La 15 octombrie 2007, reclamanta a adresat o primă scrisoare camerei de recurs ce cuprindea în anexă o copie nedatată a schiței unei cereri de chemare în judecată, însoțită de traducerea acesteia, prin care solicita instanței competente în materie de

mărci Benelux să radieze din registrul său marca Benelux anterioară a intervenientei. Reclamanta preciza în această scrisoare:

„Prin prezenta, reclamanta depune cererea introductivă și traducerea acesteia, prin care a solicitat instanței Benelux competente să radieze înregistrarea Benelux a pârâtei. Această înregistrare Benelux constituie singurul temei al deciziei diviziei de anulare care este atacată în speță."

13 La 29 octombrie 2007, reclamanta a adresat o a doua scrisoare camerei de recurs prin care arăta cele ce urmează:

„Reclamanta face trimitere la memoriul său din 15 octombrie 2007 și expune, prin prezenta, motivele de atac.

1. Decizia în litigiu se întemeiază pe înregistrarea Benelux nr. 555 184 din 4 mai 1994. În cazul în care această înregistrare este anulată, pârâta pierde orice temei al pretenției sale. Camera de recurs cunoaște că acest temei este contestat în fața instanței Benelux competente, mai precis a Curții de la Haga.

2. Prin urmare, se pune și problema utilizării în Benelux a înregistrării Benelux nr. 555 184, astfel încât dreptul la această marcă să fie menținut. Această utilizare a fost contestată în cadrul procedurii de declarare a nulității [în legătură cu cererea de declarare a nulității din 13 decembrie 2005] cu care este sesizat OAPI. Aceasta este de asemenea contestată în speță. Reclamanta înțelege să conteste utilizarea, dar, în același timp, nu intenționează să încarce OAPI cu documente voluminoase. Reclamanta nu se va opune ca pârâta să facă numai referire la probele prezentate în procedura [referitoare la cererea de declarare a nulității din 13 decembrie 2005] și ca OAPI să aibă în vedere că probele se consideră depuse în prezenta cauză. Totuși, decizia cu privire la acest aspect îi revine OAPI.

3. Dat fiind că procedura va fi suspendată în așteptarea rezultatului procedurii naționale, reclamanta se abține să își exprime obiecțiunile [privind] decizia atașată. Reclamanta își limitează observațiile la constatarea faptului că titularul drepturilor cele mai vechi a fost victima unei nedreptăți, ceea ce contravine justiției naturale."

14 La 20 noiembrie 2007, reclamanta a depus la OAPI, în cadrul procedurii referitoare la cererea de declarare a nulității din 13 decembrie 2005, copia cererii introductive formulate la rechtbank van 's Gravenhage (Tribunalul din Haga). Această cerere corespunde schiței acțiunii anexate scrisorii din 15 octombrie 2007 în cadrul procedurii referitoare la cererea de declarare a nulității din 21 iulie 2006.

15 Prin decizia din 24 ianuarie 2008, Camera întâi de recurs a OAPI a respins ca inadmisibilă calea de atac formulată de reclamantă la 29 iunie 2007 în urma cererii de declarare a nulității din 21 iulie 2006 (denumită în continuare „decizia atacată"). Camera de recurs și-a motivat decizia prin faptul că, în conformitate cu articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94 (devenit articolul 60 din Regulamentul nr. 207/2009), în termen de patru luni, calea de atac trebuie să facă obiectul unui memoriu în care să se expună motivele de atac. Acest memoriu ar trebui să cuprindă cel puțin o indicare succintă a faptelor și a aspectelor de drept pertinente și să explice în ce măsura decizia în litigiu este eronată. Or, nici scrisoarea reclamantei din 15 octombrie 2007, nici cea din 29 octombrie 2007 nu ar îndeplini aceste condiții. Dimpotrivă, în scrisoarea din 29 octombrie 2007, reclamanta ar fi renunțat în mod expres la prezentarea de obiecțiuni împotriva deciziei în litigiu. Pe de altă parte, camera de recurs a considerat că nu putea să admită cererea de suspendare în măsura în care aceasta se întemeia exclusiv pe schița unei cereri de chemare în judecată în fața instanței competente în materie de mărci Benelux și întrucât nu fusese furnizată nicio dovadă care să ateste inițierea efectivă a unei proceduri la instanța respectivă. În plus, camera de recurs a amintit că cererea de declarare a nulității din 21 iulie 2006 nu se întemeia exclusiv pe marca Benelux anterioară, ci și pe alte drepturi anterioare în sensul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94.

Concluziile părților

16 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate;

— obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

17 Pârâtul solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

18 Intervenienta solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Introducere

19 În cadrul prezentei acțiuni, reclamanta invocă două motive întemeiate pe încălcarea articolului 59 din Regulamentul nr. 40/94 și, respectiv, pe încălcarea articolului 61 din Regulamentul nr. 40/94 coroborat cu norma 20 alineatul (7) din Regulamentul nr. 2868/95.

Cu privire încălcarea articolului 59 din Regulamentul nr. 40/94

Argumentele părților

20 Potrivit reclamantei, camera de recurs a încălcat articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94 în două privințe. Pe de o parte, reclamanta consideră că în mod eronat camera de recurs a impus condiții foarte precise în ceea ce privește expunerea motivelor de atac. Pe de altă parte, reclamanta apreciază că în mod eronat camera de recurs a solicitat o motivare expresă. O motivare implicită ar fi suficientă.

21 Astfel, în primul rând, reclamanta consideră că, în privința obligației de a expune motivele de atac în fața camerei de recurs, prevăzută la articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94, Tribunalul a impus cerințele „cele mai restrânse posibil".

22 Mai exact, reclamanta arată că în Hotărârea din 23 septembrie 2003, Henkel/OAPI – LHS (UK) (KLEENCARE) (T-308/01, Rec., p. II-3253), Tribunalul a considerat că obligația de a expune motivele de atac în fața camerei de recurs prevăzută la articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94 urmărește numai să faciliteze buna desfășurare a procedurii căii de atac, fără a se putea considera că întinderea examinării pe care camera de recurs este obligată să o efectueze în privința deciziei care face obiectul căii de atac este determinată sau limitată prin motivele invocate de partea care a formulat calea de atac. În plus, Tribunalul ar preciza că, chiar și în lipsa unui motiv specific invocat de reclamant, camera de recurs este obligată să analizeze decizia care face obiectul căii de atac (Hotărârea KLEENCARE, citată anterior, punctele 31 și 32).

23 Reclamanta deduce din hotărârea citată anterior că obligația de a expune motivele prevăzută la articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94 este îndeplinită din moment ce indică în scris „un aspect în legătură cu litigiul care nu se limitează la simpla cerere".

24 Reclamanta consideră că a îndeplinit în speță „obligația de motivare" menționată. Ea invocă scrisoarea din 15 octombrie 2007 prin care a adresat OAPI schița unei acțiuni în anularea mărcii intervenientei și scrisoarea din 29 octombrie 2007 în care a invocat excepția lipsei de utilizare și a făcut trimitere la procedura judiciară pendinte în fața instanței de la Haga. În susținerea argumentului său, reclamanta face referire, pe de o parte, la Decizia Camerei a patra de recurs a OAPI din 31 ianuarie 2006 (cauza R 440/2004-4) și, pe de altă parte, la opinia raportorului camerei de recurs, autorul deciziei atacate și al unei lucrări de doctrină.

25 Pe de altă parte, reclamanta consideră că simplificarea procedurii la care contribuie o expunere a motivelor de atac nu constituie un argument contrar interpretării sale privind întinderea limitată a „obligației de motivare" cuprinse în articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94. Simplificarea procedurii la care contribuie o expunere a motivelor

de atac poate prezenta o importanță esențială pentru camera de recurs și poate să justifice singură faptul că lipsa totală a motivelor conduce la inadmisibilitatea căii de atac.

26 În sfârșit, reclamanta apreciază că articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94 trebuie interpretat luându-se în considerare împrejurarea că reprezentarea prin intermediul unui avocat nu este obligatorie în fața camerelor de recurs ale OAPI. În consecință, această dispoziție ar trebui să fie interpretată ținând seama de faptul că ea nu se adresează exclusiv unor specialiști, ci oricărui cetățean al Uniunii Europene care va putea să formuleze adesea numai remarci generale cu privire la „cazul său".

27 În al doilea rând, potrivit reclamantei, camera de recurs a încălcat articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94 prin faptul că a impus o prezentare formală și explicită a motivelor de atac.

28 Reclamanta contestă că trebuia să indice în mod expres că decizia în litigiu nu poate fi menținută. Reclamanta consideră că, fără nicio îndoială, camera de recurs putea, dacă ar fi vrut, să înțeleagă argumentația sa expusă în scrisoarea din 29 octombrie 2007 intitulată în mod expres „expunere a motivelor de atac", în cuprinsul căreia susține faptul că marca intervenientei era ea însăși contestată și, eventual, nulă și invoca în mod expres excepția lipsei de utilizare. Prin urmare, reclamanta nu ar fi examinat într-adevăr în mod expres decizia în litigiu, ci în mod implicit și ar fi considerat implicit că aceasta nu mai putea fi menținută.

29 Mai exact, reclamanta apreciază că, în primul rând, un cititor avizat nu putea să înțeleagă transmiterea cererii introductive formulate în fața instanței de la Haga decât în sensul că aceasta urmărea să facă trimitere la o probabilă anulare a singurei mărci a intervenientei pe care se întemeia decizia în litigiu. O astfel de anulare ar avea drept consecință faptul că decizia atacată nu ar mai fi putut fi pronunțată. Reclamanta

consideră astfel că a făcut implicit trimitere la faptul că decizia în litigiu adoptată de divizia de anulare nu putea fi menținută.

30 În al doilea rând, potrivit reclamantei, faptul că a invocat excepția lipsei de utilizare trebuie înțeles în sensul că această excepție fusese deja invocată de ea în fața diviziei de anulare. Reclamanta apreciază că, din moment ce, în temeiul normei 22 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2868/95, lipsa de utilizare a unei mărci nu putea fi invocată pentru prima dată în fața camerei de recurs, faptul că a invocat excepția lipsei de utilizare în fața camerei de recurs nu putea fi interpretat de aceasta decât în sensul că excepția respectivă fusese deja invocată de reclamantă în fața diviziei de anulare.

31 Reclamanta precizează de asemenea că o astfel de expunere implicită a motivelor de atac în fața camerei de recurs corespunde cerințelor prevăzute la articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94 având în vedere elementele care urmează.

32 În primul rând, OAPI ar fi o administrație multinațională, motiv pentru care legiuitorul european ar fi întreprins mereu eforturi în vederea evitării pe cât posibil a formalităților și în vederea organizării procedurilor „într-o modalitate simplă și plăcută". Într-un astfel de context, nu s-ar putea aștepta o motivare atât de directă și de precisă din partea unei persoane care se exprimă într-o limbă care nu este limba sa maternă (Hotărârea Curții din 9 septembrie 2003, Kik/OAPI, C-361/01 P, Rec., p. I-8283, punctul 93 și următoarele).

33 În al doilea rând, persoanele care se adresează OAPI provin din medii juridice diferite și, așadar, din medii culturale diferite și au reguli lingvistice diferite în care critica directă nu este peste tot obișnuită și considerată politicoasă. În numeroase cazuri, o formulare indirectă sau implicită ar fi privilegiată pentru motive de politețe. În speță,

expunerea motivelor de atac efectuată de fostul reprezentant al reclamantei s-ar conforma în mod vădit standardelor de politețe. Pe de altă parte, reclamanta consideră că, făcând abstracție de acest aspect de cultură juridică, întotdeauna este, probabil, un fapt că, în „comunicarea dintre ființe umane" (și, așadar, în expunerea motivelor de atac), destinatarul „nu înțelege decât ceea ce vrea să înțeleagă". Limbajul nu este reflectarea exactă a realității, ci ar depinde întotdeauna de „interacțiunea dintre emițător și destinatar". În această privință, nu ar exista o diferență fundamentală între motivarea implicită și motivarea explicită. Respingerea unei motivări implicite nu ar fi, așadar, în niciun caz obligatorie.

34 În al treilea rând, reclamanta consideră că Tribunalul și Curtea au interpretat obligația de a expune motivele în fața OAPI sau în justiție în funcție de posibilitatea destinatarului deciziei de a înțelege motivarea. Potrivit sublinierii reclamantei, Curtea și Tribunalul „interpretează în mod îngăduitor" cererile și argumentele părților luând în considerare cereri implicite și întemeindu-și hotărârile „pe ceea ce părțile au intenționat în mod efectiv". Reclamanta subliniază că Tribunalul și Curtea au admis în mai multe cazuri că OAPI își poate motiva implicit deciziile. Reclamanta consideră că dacă nu sunt impuse cerințe mai stricte pentru motivările formulate de OAPI și de Tribunal, același lucru este valabil și în cazul motivării furnizate de practicienii dreptului.

35 În al patrulea rând, reclamanta consideră că articolul 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO") și articolul 1 din protocolul adițional la CEDO ar fi încălcate în mod indirect dacă cerințele referitoare la expunerea de motive ar fi prea stricte. În măsura în care părțile la o procedură pot înțelege o argumentație, niciun obiectiv procedural nu ar putea justifica alte restricții. Cerințe de motivare suplimentare pentru o cale de atac în fața OAPI ar restrânge accesul la alte organe și, prin urmare, la instanțele Uniunii cu încălcarea articolului 6 din CEDO. În plus, în speță, acestea ar aduce atingere dreptului de proprietate al reclamantei.

36 Pârâtul și intervenienta contestă argumentele invocate de reclamantă.

Aprecierea Tribunalului

— Cu privire la întinderea obligației de a expune motivele de atac în memoriul depus în fața camerei de recurs

37 În temeiul articolului 59 din Regulamentul nr. 40/94, calea de atac împotriva unei decizii trebuie formulată în scris și trebuie depusă la OAPI în termen de două luni de la data notificării deciziei. În termen de patru luni de la data notificării deciziei trebuie depus, în scris, un memoriu în care să se expună motivele de atac.

38 Pe de altă parte, norma 48 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 2868/95 prevede că cererea de introducere a căii de atac trebuie să cuprindă o declarație care să indice decizia atacată și să precizeze în ce măsură respectiva decizie trebuie modificată sau anulată.

39 În sfârșit, norma 49 din Regulamentul nr. 2868/95 precizează că, în cazul în care calea de atac nu îndeplinește nici condițiile prevăzute la articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94, nici pe cele enunțate la alineatul (1) litera (c) și la alineatul (2) din norma 48 din Regulamentul nr. 2868/95, camera de recurs o respinge ca fiind inadmisibilă, cu excepția cazului în care, înainte de expirarea termenului corespunzător stabilit la articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94, se remediază toate neregularitățile constatate.

40 Interpretarea sistematică a acestor dispoziții evidențiază că un reclamant care intenționează să formuleze o cale de atac în fața camerei de recurs are obligația de a depune în termenul prevăzut, sub sancțiunea respingerii ca inadmisibilă a căii de atac, un memoriu în care să se expună motivele căii de atac formulate în fața OAPI, iar aceste motive reprezintă mai mult decât o indicare a deciziei care este atacată și a voinței reclamantului de modificare sau de anulare a deciziei de către camera de recurs.

41 Pe de altă parte, dintr-o interpretare textuală a termenului „motive" cuprins în cea de a doua teză a articolului 59 din Regulamentul nr. 40/94 rezultă că reclamantul în fața camerei de recurs trebuie să expună într-un înscris motivele care au determinat calea sa de atac. Camera de recurs nu trebuie să determine prin deducții care sunt motivele ce stau la baza căii de atac cu care este sesizată. Memoriul reclamantului trebuie, așadar, să permită să se înțeleagă de ce solicită camerei de recurs anularea sau modificarea deciziei.

42 Reclamanta consideră totuși că în Hotărârea KLEENCARE, punctul 22 de mai sus, Tribunalul a stabilit cerințe referitoare la expunerea motivelor de atac „cel mai restrânse ce pot fi imaginate", astfel încât „ar fi suficient ca un reclamant să indice în scris un aspect în legătură cu litigiul" care depășește simpla cerere pentru ca obligația de motivare prevăzută la articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94 să fie îndeplinită.

43 O astfel de interpretare a conținutului Hotărârii KLEENCARE, punctul 22 de mai sus, trebuie să fie respinsă. Astfel, această hotărâre nu privește în mod direct problema obligației de a expune motivele de atac cuprinsă la articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94, ci întinderea examinării pe care trebuie să o efectueze camera de recurs atunci când este legal sesizată cu o cale de atac. Tribunalul arată în acea hotărâre că întinderea examinării respective cu privire la decizia care face obiectul căii de atac nu este, în principiu, determinată de motivele invocate de partea care a formulat calea de atac (punctele 29-32). Împrejurarea că Tribunalul a apreciat, în acest context, că memoriul prevăzut la articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94 facilitează buna desfășurare a procedurii căii de atac, iar camera de recurs nu este limitată în examinarea sa la

motivele invocate în acest memoriu, nu indică nicidecum că cerințele de motivare care îi revin reclamantului în temeiul acestei dispoziții sunt restrânse. Considerând că memoriul prevăzut la articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94 „facilitează buna desfășurare a procedurii căii de atac", Tribunalul a confirmat rațiunea existenței acestei obligații, precum și caracterul ei substanțial. Astfel, această obligație facilitează buna desfășurare a procedurii căii de atac, întrucât permite camerei de recurs, precum și, eventual, celeilalte părți în fața primului organ administrativ să cunoască motivele căii de atac formulate de reclamant. În consecință, în mod eronat reclamata deduce din jurisprudența KLEENCARE (punctul 22 de mai sus) că obligația de a expune motivele de atac prevăzută la articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94 este îndeplinită atunci când reclamantul „indică în scris un aspect în legătură cu litigiul" și nu se limitează la simpla cerere.

44 Pe de altă parte, trebuie să se observe că, chiar înainte de a pune în discuție întinderea examinării de către camera de recurs, este important ca în prealabil aceasta să fi fost sesizată cu o cale de atac admisibilă, ceea ce implică faptul ca această cale de atac să cuprindă o expunere de motive în sensul articolului 59 din Regulamentul nr. 40/94. Astfel, expunerea de către reclamantă a motivelor de atac împotriva deciziei care face obiectul căii de atac constituie o condiție prealabilă esențială pentru exercitarea controlului camerei de recurs asupra deciziei amintite. Astfel, pertinența pasajelor din Hotărârea KLEENCARE (punctul 22 de mai sus) citate de reclamantă în speță este de asemenea pusă sub semnul întrebării din moment ce aprecierea efectuată în aceste pasaje presupune introducerea unei căi de atac în fața camerei de recurs care să fie motivată în mod suficient.

45 În sfârșit, în ceea ce privește argumentul reclamantei întemeiat pe lipsa obligației de a fi reprezentată de un avocat în fața camerei de recurs, se impune constatarea că lipsa acestei obligații se aplică atât reclamantei, cât și celorlalte părți. Astfel, trebuie menționat că, deși, cu siguranță, acțiunea reclamantului nu trebuie să conțină motive care să indice cu precizie toate dispozițiile juridice aplicabile, reclamantul trebuie totuși să indice elementele de fapt și/sau de drept care justifică, în opinia sa, anularea sau modificarea deciziei pe care o contestă, iar motivele de atac trebuie să fie suficient de clare pentru ca, eventual, fără să fie reprezentată de un avocat, cealaltă parte la

procedură să poată aprecia oportunitatea de a prezenta observații și de a răspunde la argumentele reclamantului.

46 Prin urmare, având în vedere tot ceea ce precedă, trebuie să se considere că atunci când articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94 îi impune reclamantului să depună în scris un memoriu în care să expună motivele de atac, reclamantul trebuie să expună în scris și cu suficientă claritate care sunt elementele de fapt și/sau de drept care justifică cererea sa adresată camerei de recurs de a anula și/sau de a modifica decizia atacată.

47 Această interpretare a întinderii obligației de a expune motivele de atac prevăzută la articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94 nu poate fi pusă sub semnul întrebării de aprecierile camerei de recurs din alte cauze sau ale raportorului camerei de recurs în speță. Astfel, aprecierile respective nu sunt obligatorii pentru Tribunal.

48 Pe de altă parte, caracterul multinațional al administrației OAPI nu permite interpretarea articolului 59 din Regulamentul nr. 40/94 în sens contrar textului însuși. Astfel, prezentarea motivelor de atac în fața camerei de recurs este o condiție de admisibilitate de la care reclamanta nu poate deroga. În plus, în ceea ce privește argumentele singulare ale reclamantei întemeiate pe diferențele juridico-culturale dintre persoanele care se adresează OAPI, este suficient să se arate că aceste diferențe impun o motivare expresă a căii de atac, mai degrabă, decât contrariul.

49 În sfârșit, analogia cu obligația de motivare a camerei de recurs invocată de reclamantă nu este pertinentă pentru interpretarea obligației de a expune motivele căii de atac formulate de reclamant în fața camerei de recurs, din moment ce obligațiile amintite revin unei persoane și, respectiv, unei administrații. De asemenea, interpretarea argumentelor părților de Curte și de Tribunal în cadrul procedurii jurisdicționale nu este pertinentă pentru a înțelege obligația de a expune motivele căii de atac a reclamantei, ținând seama de diferența de natură dintre procedura în fața camerei de recurs și procedurile în fața instanțelor Uniunii.

— Cu privire la respectarea în speță a obligației de a expune motivele

50 Reclamanta a depus la OAPI două scrisori, mai precis o primă scrisoare la 15 octombrie 2007, al cărui conținut este redat la punctul 12 de mai sus, și o a doua scrisoare la 29 octombrie 2007, al cărui conținut este redat la punctul 13 de mai sus.

51 Articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94 prevede depunerea unui singur memoriu, iar nu a două memorii, astfel cum pare, la prima vedere, să se fi produs în speță.

52 Cu toate acestea, scrisoarea din 15 octombrie 2007 nu conține o expunere a motivelor pentru care reclamanta solicită anularea deciziei în litigiu. Astfel, scrisoarea respectivă nu face decât să informeze OAPI cu privire la acțiunea în anulare a mărcii Benelux a intervenientei introdusă la instanța națională competentă, precum și să precizeze că această marcă Benelux constituie unicul temei al deciziei în litigiu pe care o contestă. În consecință, scrisoarea amintită nu poate fi considerată memoriul prevăzut la articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94. Această constatare nu este suficientă totuși pentru a determina inadmisibilitatea căii de atac a reclamantei. Astfel, în temeiul normei 49 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2868/95, o neregularitate poate fi remediată în termenul de patru luni prevăzut la articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94. Or, nu este contestat faptul că, în aplicarea dispozițiilor privind calculul termenelor

prevăzute de Regulamentul nr. 2868/95la scrisoarea din 29 octombrie 2007 a fost depusă în termenul de formulare a căii de atac amintit.

53 În ceea ce privește conținutul scrisorii din 29 octombrie 2007, trebuie să se observe că reclamanta indică, în cuprinsul primelor două puncte din scrisoarea respectivă, că decizia în litigiu se întemeiază pe o marcă Benelux contestată și că înțelegea să conteste în fața camerei de recurs utilizarea mărcii Benelux. Totuși, reclamanta indică în cuprinsul celui de al treilea punct din scrisoare că se abține să conteste decizia în litigiu. Prin această frază, reclamanta revine asupra susținerilor anterioare, astfel încât nu pot fi luate în considerare decât primele două puncte ale scrisorii prin care se expun motivele de atac în fața camei de recurs.

54 Constatarea lipsei motivelor care să justifice calea de atac în fața camerei de recurs în scrisoarea din 29 octombrie 2007 nu este pusă sub semnul întrebării de împrejurarea că, după ce a indicat că se abține să conteste decizia în litigiu, reclamanta precizează că își „limitează observațiile la constatarea faptului că titularul drepturilor cele mai vechi a fost victima unei nedreptăți, ceea ce contravine justiției naturale". Astfel, această frază nu permite să se înțeleagă care sunt motivele care incită reclamanta să formuleze calea de atac în fața camerei de recurs împotriva deciziei în litigiu. Nici identitatea deținătorului drepturilor anterioare, nici temeiul în care acesta deține drepturile anterioare, nici motivul pentru care a suferit o nedreptate nu pot fi înțelese. Admițând chiar, astfel cum a susținut reclamanta în cursul ședinței, că ea ar fi deținătoarea drepturilor anterioare, nu rezultă din scrisoarea amintită despre care drepturi este vorba. Singurul drept anterior la care se face referire în scrisoarea din 29 octombrie 2007 este marca Benelux invocată în cuprinsul primului și al celui de al doilea punct din scrisoare. Totuși, în raport cu marca reclamantei, această marcă este fie anterioară, fie nulă. Dreptul anterior al cărui deținător se pretinde reclamanta nu este, așadar, nici marca sa, nici marca Benelux. Prin urmare, ultima frază a scrisorii din 29 octombrie 2007 nu poate fi considerată o motivare suficientă a căii de atac a reclamantei în fața camerei de recurs.

55 Având în vedere lipsa unor motive clare și comprehensibile din cuprinsul scrisorilor din 15 și din 29 octombrie 2007 și dat fiind că expunerea de motive în fața camerei de recurs trebuie să permită printre altele potențialei interveniente ca, fără să fie asistată de un avocat, să aprecieze oportunitatea de a răspunde la argumentele din cuprinsul căii de atac formulate de reclamantă, trebuie să se considere că această cale de atac a reclamantei în fața camerei de recurs nu îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94. Nici în cererea de introducere a căii de atac, nici în vreun înscris ulterior depus în fața camerei de recurs în termenul prevăzut, reclamanta nu a expus motivele de atac cu suficientă claritate pentru a putea constitui o expunere a motivelor de atac în sensul articolului 59 din Regulamentul nr. 40/94.

56 Niciunul dintre celelalte argumente prezentate de reclamantă cu privire la obligația de motivare amintită nu poate să pună la îndoială această apreciere. Astfel, reclamanta nu a demonstrat în ce măsură cerința de motivare redată la punctul 46 de mai sus și aplicarea ei în speță constituie o încălcare a articolului 6 din CEDO. În plus, respectiva cerință este proporțională cu obiectivul de facilitare a procedurii și, având în vedere conținutul scrisorilor din 15 și din 29 octombrie 2007, nu se poate considera că acestea au facilitat procedura în fața camerei de recurs. Pe de altă parte, argumentele întemeiate pe psihologia părților, pe considerații de politețe și pe teoria limbajului sunt neîntemeiate, date fiind întinderea obligației de motivare în fața camerei de recurs definită la punctul 46 de mai sus și conținutul scrisorilor din 15 și din 29 octombrie 2007. Această apreciere este confirmată de împrejurarea că, în speță, reclamanta a fost totuși reprezentată de un avocat în cursul procedurii în fața camerei de recurs, după cum rezultă din semnăturile scrisorilor din 15 și din 29 octombrie 2007. Or, reprezentarea de către un avocat a clienților săi implică faptul ca acesta să fie în măsură să expună motivele pentru care clientul său solicită anularea deciziei în litigiu.

57 Trebuie să se mai examineze totuși dacă argumentul reclamantei întemeiat pe cererea sa de suspendare poate afecta consecințele încălcării articolului 59 din Regulamentul nr. 40/94 în speță.

În ceea ce privește încălcarea articolului 61 din Regulamentul nr. 40/94 coroborat cu norma 20 alineatul (7) din Regulamentul nr. 2868/95

Argumentele părților

58 Reclamanta apreciază că procedura în fața camerei de recurs ar fi trebuit să fie suspendată ca urmare a scrisorii sale din 15 octombrie 2007, în care arăta că marca Benelux a intervenientei făcea obiectul unei acțiuni în anulare introduse la instanța competentă în materie și că va fi probabil anulată. Potrivit reclamantei, această împrejurare excludea menținerea de către camera de recurs a deciziei în litigiu. Pe de altă parte, dat fiind că marca Benelux constituia unicul temei al deciziei în litigiu, procedura ar fi trebuit cu necesitate să fie suspendată în așteptarea hotărârii cu privire la validitatea mărcii Benelux. Prin urmare, lipsa suspendării procedurii în speță ar constitui un abuz de putere.

59 Reclamanta apreciază, în plus, că, dacă procedura ar fi fost suspendată la 15 octombrie 2007, această suspendare ar fi împiedicat expirarea termenului de depunere a memoriului care să expună motivele de atac. În consecință, termenul respectiv nu ar fi expirat până în prezent, astfel încât calea de atac formulată în fața camerei de recurs nu ar fi putut fi respinsă ca inadmisibilă pentru „lipsă de motivare".

60 OAPI și intervenienta contestă argumentele reclamantei.

Aprecierea Tribunalului

61 În speță, camera de recurs a respins cererea de suspendare formulată de reclamantă pentru motivele următoare:

„Suspendarea, care se acordă în general în temeiul normei 20 alineatul (7) din [Regulamentul nr. 2868/95], aplicată prin analogie în procedurile de declarare a nulității (a se vedea Decizia camerelor de recurs din 24 ianuarie 2008 în cauza [R 285/2007-1] Le Meridien), nu este un drept care se exercită în mod automat. Aceasta este o decizie care nu va fi adoptată decât în cazul în care se consideră că suspendarea este adecvată, după examinarea intereselor diferitelor părți. În cazul în speță, cererea de suspendare nu a fost motivată în mod suficient și s-a întemeiat exclusiv pe copia nedatată a unei cereri de chemare în judecată. Nu a fost prezentată nicio probă care să ateste că a fost formulată o acțiune împotriva mărcii Benelux anterioare la instanța competentă. Chiar dacă s-ar lua în considerare documentul prezentat în cadrul procedurii paralele de declarare a nulității, camera observă că partea relevantă nu este tradusă. În al treilea rând, cererea de declarare a nulității nu se întemeia exclusiv pe marca Benelux, ci și pe alte trei drepturi anterioare conferite în temeiul articolului 8 alineatul (4) din [Regulamentul nr. 40/94]. Validitatea mărcii Benelux anterioare nu ar fi fost decisivă pentru verdictul în prezenta procedură decât în cazul în care cererea de declarare a nulității ar fi fost respinsă în raport cu drepturile conferite în temeiul articolului 8 alineatul (4) din [Regulamentul nr. 40/94]” (punctul 16 din decizia atacată).

62 În această privință, se impune să se sublinieze că suspendarea procedurii în fața camerei de recurs este lipsită de incidență în privința termenului de patru luni pentru depunerea motivelor de atac în fața camerei de recurs prevăzut la articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94. Mai exact, termenul respectiv are aceleași caracteristici precum termenul de atac în fața camerei de recurs în sensul că nu este la dispoziția părților sau a camerei de recurs. Astfel, spre deosebire de alte dispoziții precum cele ale normei 49 alineatul (2) și ale normei 71 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2868/95, articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94 stabilește acest termen fără ca OAPI să aibă

acest drept. În plus, articolul 78a alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 82 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009] exclude posibilitatea ca partea care a introdus calea de atac să obțină de la OAPI continuarea procedurii atunci când aceasta nu a respectat unul dintre termenele prevăzute la articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94. În sfârșit, norma 49 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2868/95 prevede că, în cazul în care calea de atac cu care este sesizată nu îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94, camera de recurs o respinge ca inadmisibilă, cu excepția cazului în care neregularitățile constatate au fost remediate înainte de expirarea termenului corespunzător stabilit la articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94.

63 Prin urmare, chiar dacă s-ar considera că, în speță, camera de recurs ar fi trebuit să suspende procedura în curs de soluționare, această împrejurare nu ar fi putut determina prelungirea termenului de patru luni pentru depunerea motivelor de atac de către reclamantă. Astfel, în speță, în urma analizării expunerii de motive prezentate de reclamantă, trebuie să se concluzioneze că reclamanta nu a motivat în mod suficient calea de atac în fața camerei de recurs în termenul stabilit. Or, nerespectarea obligației de a expune motivele, prevăzută la articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94, trebuie să fie sancționată cu inadmisibilitatea căii de atac. În consecință, camera de recurs nu putea să ia o altă decizie decât aceea de a declara calea de atac ca fiind vădit inadmisibilă.

64 Rezultă că motivul prin care reclamanta reproșează camerei de recurs că nu a suspendat calea de atac cu care este sesizată în așteptarea hotărârii instanței de la Haga în fața căreia reclamanta a solicitat declararea nulității mărcii Benelux anterioare trebuie respins ca inoperant.

65 Presupunând chiar că motivul respectiv nu este inoperant, trebuie să se observe cele ce urmează cu privire la temeinicia raționamentului reclamantei în susținerea motivului amintit.

66 Cu titlu introductiv, trebuie să se arate că, prin dispozițiile aplicabile ale regulamentului, camerei de recurs nu i-a fost conferită în mod expres competența de a suspenda o procedură în declararea nulității. Totuși, articolul 79 din Regulamentul nr. 40/94 (devenit articolul 83 din Regulamentul nr. 207/2009) prevede că, în absența unei dispoziții de procedură în regulamentul respectiv, în regulamentul de aplicare, în Regulamentul (CE) nr. 2869/95 al Comisiei din 13 decembrie 1995 privind taxele care trebuie plătite OAPI (JO L 303, p. 33, Ediție specială, 09/vol. 2, p. 13) sau în Regulamentul (CE) nr. 216/96 al Comisiei din 5 februarie 1996 de stabilire a regulamentului de procedură al camerelor de recurs ale OAPI (JO L 28, p. 11, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 221), OAPI ia în considerare principiile general admise în domeniu în statele membre. Or, posibilitatea ca un organ decizional să suspende o procedură cu care este sesizat în cazul în care o suspendare este adecvată în condițiile date trebuie considerată un principiu general admis în statele membre. Norma 20 alineatul (7) din Regulamentul nr. 2868/95 și articolul 8 din Regulamentul nr. 216/96, care prevăd posibilitatea de a suspenda procedura în fața camerei de recurs, respectiv procedura de opoziție și în urma opiniei grefierului camerei de recurs cu privire la admisibilitatea căii de atac în fața camerei de recurs, constituie expresia principiului general enunțat mai sus.

67 Pe de altă parte, aplicarea prin analogie a normei 20 alineatul (7) litera (c) din Regulamentul nr. 2868/95 în contextul unei proceduri în declararea nulității se justifică din moment ce atât procedura de opoziție întemeiată pe articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, cât și procedura privind o cauză de nulitate relativă întemeiată pe articolul 52 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 40/94 au ca obiect analizarea riscului de confuzie între două mărci, iar posibilitatea de a suspenda procedura contribuie la eficacitatea procedurilor respective.

68 Prin urmare, camera de recurs are competența de a suspenda o procedură în declararea nulității în cazul în care o suspendare este adecvată în condițiile date.

69 În continuare, trebuie să se observe că puterea de apreciere a camerei de recurs pentru a suspenda sau pentru a nu suspenda procedura este extinsă. Norma 20 alineatul (7) litera (c) din Regulamentul nr. 2868/95 ilustrează această putere de apreciere extinsă,

indicând că, în cazul în care o suspendare este adecvată în condițiile date, camera de recurs poate suspenda procedura. Suspendarea rămâne o facultate pe care camera de recurs nu o aplică decât atunci când aceasta o consideră justificată [a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 16 septembrie 2004, Metro-Goldwyn-Mayer Lion/OAPI – Moser Grupo Media (Moser Grupo Media), T-342/02, Rec., p. II-3191, punctul 46]. Procedura în fața camerei de recurs nu este, așadar, suspendată în mod automat la cererea unei părți formulată în acest sens în fața camerei respective.

70 Împrejurarea că, pentru a suspenda o procedură în curs de soluționare, camera de recurs dispune de o putere de apreciere extinsă nu exclude aprecierea sa din sfera controlului instanței. Această împrejurare restrânge totuși controlul respectiv cu privire la fond la controlul lipsei unei erori vădite de apreciere sau a unui abuz de putere.

71 În speță, reclamanta consideră că decizia camerei de recurs de a nu suspenda procedura constituie un abuz de putere.

72 În această privință, trebuie amintit că o decizie nu este afectată de abuz de putere decât dacă rezultă, pe baza unor indicii obiective, pertinente și concordante, că a fost adoptată pentru atingerea altor scopuri decât cele declarate [Hotărârea Tribunalului din 24 aprilie 1996, Industrias Pesqueras Campos și alții/Comisia, T-551/93 și T-231/94-T-234/94, Rec., p. II-247, punctul 168, Hotărârea Tribunalului din 19 septembrie 2001, Henkel/OAPI (Imaginea unui detergent), T-30/00, Rec., p. II-2663, punctul 70, și Hotărârea din 12 decembrie 2002, eCopy/OAPI (ECOPY), T-247/01, Rec., p. II-5301, punctul 22]. Reclamanta nu prezintă totuși niciun element care să demonstreze că, prin refuzul de a suspenda procedura, camera de recurs și-a utilizat competențele într-un alt scop decât acela în virtutea căruia i-au fost conferite sau că nesuspendarea procedurii este rezultatul unui abuz de putere.

73 Prin urmare, reclamanta susține în mod eronat că decizia atacată este afectată de un abuz de putere pentru că cererea sa de suspendare a procedurii în fața camerei de recurs care a condus la adoptarea deciziei atacate a fost respinsă.

74 În plus, reclamanta apreciază, în esență, că decizia camerei de recurs de a nu suspenda procedura în cauză este afectată de o eroare vădită de apreciere.

75 În această privință, trebuie amintit că, în decizia atacată, camera de recurs a justificat printre altele nesuspendarea procedurii prin lipsa unei dovezi suficiente privind existența unei contestații împotriva mărcii Benelux anterioare la instanța competentă (a se vedea punctul 61 de mai sus). Or, simpla schiță a unei cereri introductive anexată la scrisoarea din 15 octombrie 2007 în care se contestă validitatea mărcii Benelux nu constituie dovada existenței unei contestații a mărcii Benelux anterioare în fața instanței competente. În consecință, camera de recurs putea să întemeieze respingerea cererii de suspendare pe lipsa acestei probe fără a comite o greșeală vădită de apreciere.

76 În plus, presupunând chiar că s-ar fi demonstrat că la instanța competentă era pendinte o acțiune prin care se contesta marca anterioară, pe care se întemeia decizia atacată, acest fapt nu este singur suficient pentru a califica refuzul camerei de recurs de a suspenda procedura drept eroare vădită de apreciere. Astfel, în cadrul exercitării puterii sale de apreciere în privința suspendării procedurii, camera de recurs trebuie să respecte principiile generale care guvernează o procedură echitabilă în cadrul unei comunități de drept. Astfel, în cadrul exercițiului respectiv, aceasta trebuie să țină seama nu numai de interesul părții a cărei marcă comunitară este contestată, ci și de interesul celorlalte părți. Decizia de a suspenda sau de a nu suspenda procedura trebuie să fie rezultatul unei evaluări comparative a intereselor în cauză. Or, în speță, intervenienta avea un interes legitim în a obține, fără întârziere, o decizie privind pretinsa nulitate a mărcii reclamantei. Pe de altă parte, reclamanta nu demonstrează că, în speță, camera de recurs a tranșat aspectul suspendării ținând seama de alte

considerații decât evaluarea comparativă a diferitelor interese în cauză. Având în vedere cele ce precedă, reclamanta nu a demonstrat că, în mod eronat, camera de recurs ar fi refuzat să suspende procedura.

77 Pe de altă parte, dacă reclamanta aprecia într-adevăr că procedura de declarare a nulității în cadrul căreia contesta validitatea mărcii Benelux anterioare constituia în mod obligatoriu o condiție prealabilă în privința litigiului său în fața OAPI, ea trebuia să declanșeze această altă procedură și să aștepte să se încheie înainte de a sesiza OAPI cu cererea sa de înregistrare.

78 Pentru toate motivele care preced, trebuie respinse ambele motive invocate de reclamantă și, în consecință, acțiunea trebuie respinsă în întregime.

Cu privire la cheltuielile de judecată

79 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

80 Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor OAPI și ale intervenientei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă Atlas Transport GmbH să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Oficiul de Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) și de Atlas Air Inc.

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 16 mai 2011.

Semnături